

Livet med demens og perspektiver på rehabilitering

Birgit

Demensklinikken kontakter kommunens demens-enhed med oplysning om, at Birgit er diagnosticeret med Alzheimer i let grad. Birgit er 71 år og gift med Børge, som er 82. De har været gift i 48 år og har tre børn.

Demenskoordinator tager kontakt til Birgit med henblik på besøg i hjemmet. De taler om, hvad Birgit og Børge oplever som problematisk, og hvad hun (og Børge) har af ønsker og behov. I første omgang har Birgit brug for at sunde sig ovenpå udredning og diagnose, men parret er trygge ved, at de nu har kontakt til kommunen og ved, hvem de kan henvende sig til ved behov.

Birgit - 2

Et halvt år efter kontakter demenskoordinator igen parret. Birgit oplever nu flere vanskeligheder i hverdagen. Parret er klar til en vejlednings- og rådgivningssamtale og demenskoordinator besøger dem i hjemmet. De taler om fremtidsfuldmagt og aftaler at tage det op igen på et senere tidspunkt. Desuden taler de om teknologi. Birgit har problemer med sin smartphone og har brug for vejledning, og hun anbefales at kontakte teknologi-biblioteket. De taler også om muligheden for hjælp i hjemmet med henblik på at aflaste Børge, som har hjerteproblemer og er tiltagende træt, men de ønsker ikke hjælp endnu.

Demenskoordinator fortæller om kommunens træningstilbud og anbefaler Birgit at deltage i det. Birgit følger anbefalingen. Hun tænker at det nok er en god ide, når demenskoordinatoren foreslår det. Hun er godt nok ikke meget for ændrede rutiner. Hun oplever, at faste rutiner giver ro og tryghed i hverdagen, som er noget forstyrret af demenssygdommen.

De er dog begyndt at få mad udefra. Som Birgit siger, så skal husmødre også pensioneres (og hun var også begyndt at få svært ved at overskue madlavningen).

Birgit - 3

Efter en måneds tid og et møde med træningspersonalet starter hun på træning. Hun er afsted to gange om ugen; det tager noget tid, fordi hun skal med bussen. Men det er turen værd, og hun er både glad for aktiviteterne og for mødet med fagpersonerne og nogle af de andre på holdet. De får en god snak i kaffepausen. Der er godt nok et par af deltagerne, som er mere påvirket af demenssygdommen end hun selv er, og det er lidt hårdt at opleve. 'Bliver det også sådan med mig', tænker hun. Men overordnet set er det en god oplevelse.

Undervejs taler hun med en af fagpersonerne om, hvad hun kunne tænke sig efter det tidsafgrænsede forløb. De taler om forskellige muligheder, og hun besøger et fitness-center, hvor hun synes om at være. Hun har tidligere dyrket meget gymnastik og oplever, at det er godt at komme i gang igen. Det opleves velkendt for hende.

Birgit - 4

Så da hun er færdig på demensholdet begynder hun på fitness-centret og trives med det. Det ligger heldigvis i gå-afstand fra hvor hun bor; ellers ville det være svært at deltage i. Efter nogen tid får hun fra en anden fagperson invitation til at deltage i et andet midlertidigt aktivitetstilbud, men det afslår hun. Fitness er nu indarbejdet som en del af hverdagens rutiner, som ikke skal forstyrres igen! Hverdagen går sin stille gang, og det går egentlig meget godt.

Der er dog en enkelt dum ting. Hun fik aldrig besøgt teknologibiblioteket og nu har børnene givet hende en telefon, de har købt gennem Ældre Sagen. De var så søde, da de forærede hende den, så hun nænner ikke at sige til dem, at hun faktisk ikke kan bruge den.

Birgit - 5

Men ellers går det stille og fredeligt, og hun lærer at leve med ikke at kunne helt det samme som hun har kunnet. Hun er jo også oppe i årene, og som Børge siger, så kommer der jo noget med alderen. Og så langsomt som sygdommen udvikler sig kan hun nå at dø af meget andet, inden den bliver så alvorligt, som hun har set det hos bekendte, på træningsholdet og på TV.

Børges træthed bliver værre, og han overvejer om han skulle kontakte kommunen igen for at tale om hjælp i hjemmet. Men han venter. Det går jo nogenlunde med datterens hjælp, og Birgit kan også stadig hjælpe til med støvsugning.